

Kokkolan ammattiopiston opiskelija

Kuultuani reissusta olin saman tien valmis lähtemään, mutta Puolasta minulla ei ollut mitään ennakkokäsitystä. Perille saavuttuamme hyvät ensivaikutelmat saatiin ja parhaamme mukaan mekin annoimme heille. Heti alkuun pisti silmään, kuinka ystävällisiä ihmiset olivat meille. Erikoista oli heidän kättelemisensä joka välissä, mutta se kuului heidän kulttuuriinsa. Pari päivää siinä olimme, kävimme tutustumassa monissa eri luokissa, kahdessa eri koulussa. Puolalaiset nuoret halusivat tutustua meihin, ja kyselivät kaikkea mahdollista Suomesta. Yritimme parhaamme mukaan edustaa Suomea ja mielestämme onnistuimme, koska heille jäi hyvä kuva Suomesta.

Kun aloitimme työt, yleensä pomo tai insinööri tulivat hakemaan meidät työmaalle. Työmaalle kesti noin 15 minuuttia autolla. Työmaa oli vanhahko terveysasema, jossa laitettiin lattiat, katot ja seinät uuteen uskoon. Työvälineet olivat alkeellisia, työkoneita ei häävin ollut. Porakone, käsisirkkeli, ja kulmahiomakone löytyi. Pääosin teimme alkeellisia töitä. Vaikka kaikki oli alkeellista, niin kaikki työt tuli tehtyä, niin meilläkin kuin paikallisilla työmiehillä. Itse töissä ei tullut kyllä opittua mitään uutta, mutta todettiin, että on meillä Suomessa hyvät oltavat.

Työpaikalla ei puhuttu englantia, joten olimme aivan elekielen varassa, mutta kaikesta selvisimme. Työkaverit olivat mukavan oloisia. Söimme päivisin klo 15.00 paikallisessa kuppilassa. Ruoka oli hyvää, söimme kalaa, kanaa, pastaa, perunaa ym. Iltaisin söimme leipää tai jotakin kaupasta ostettua tai kävimme pitsalla. Joitakin puolan kielen sanoja paikalliset nuoret opettivat meille, tervehdyssanoja ym. Nuoret olivat siellä kiinnostuneita meistä ja vietimme aika paljon aikaa iltaisin heidän kanssaan. Ja oli kyllä mukavakin, koska olisi voinut tulla illat pitkäksi, hyvä näin.

Kävimme Puolassa tutustumassa erilaisiin paikkoihin, Zakopanen vuoristoon ja mäkihyppymäkiin, Auswitchiin ja Wieliczkan suolakaiokseen. Zakopane oli hieno paikka, saimme hienoja kuvia otettua. Vaikka siellä joutuikin kävelemään n.13 kilometriä, se oli sen arvoinenkin. Ja mukava nähdä mäkihyppymäki, jossa hypätään isoja kisoja. Ja Auswitch oli paikallisille murheellinen paikka, synkkiä kuvia oli paljon. Ja sain käsityksen, kuinka kurja paikka se on todellisuudessa ollut. Ja oli kyllä mielenkiintoista päästä näkemään keskitysleiriä tarkemmin.

Kävimme pelaamassa golfia, ampumassa ilmakiväärillä, Euroopan isoimmassa ostoskeskuksessa ym. Aika jonka olimme siellä, oli 26 päivää joka tuntui jälkeenpäin tosi lyhyeltä ajalta. Tuo vajaa kuukausi tuntui hyvältä ajalta, ei liian pitkä eikä liian lyhyt aika olla ulkomailla työässäoppimassa.

Puolaan jäi mukavia ystäviä ja tuttuja, ja kaikki olivat ystävällisiä meille. Ja tämä reissu kyllä avarsi taas maailmaa ja auttoi näkemään mitä Suomen maan ulkopuolella tapahtuu. Jos saisi mahdollisuuden lähteä vastaavalle reissulle johonkin muualle päin maailmaa, niin olisin kyllä ehdottomasti lähdössä. Ja kannustan kyllä muitakin lähtemään rohkeasti, laukku selkään ja maailmalle. Ja kannattaa ottaa maasta mahdollisimman paljon selvää etukäteen, koska se helpottaa tulevaa reissua ja mukavuutta huomattavasti.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:12